

Інвектива-1

Борис Олійник

І чубимось, як горобці у просі,
І валимо на всіх, що голі й босі,
А ще й – дивись! – пнемося в козаки.
Куди вже пхатись,
коли нас і досі
Зі Сходу в Захід,
мов курай односить,
А в Україні правлять мамлюки?!
То, може, розбалакувати досить
Та знов податись в чумаки?

Он люди у піску, на клич пророка,
Таку державу возвели, нівроку,
Що ледве не півсвіту обняла!
А ми в чорноземі усеполюючим
В сусіди жебраєм на хліб насущний
І скиглимо, що доля обійшла.

Тобі ж природа усього вділила!
То хазяйнуй у суверенній вміло,
А не ходи ногами догори!
Та де ж – косує на сусіду клято,
Щоб хоч сарай... у нього,
як не хата...
В самого ж хата вже давно горить!

Допоки ділим кольори та межі,
Хизуючись, які ми незалежні, –
Тим часом колорадівські жуки
Уже майно пустили наше в діло
І нас на дві полтини розділили:
Одних – під хвіст,
а решту – в жебраки.

– Пануйте, хлопці! – Віскі наточили,
По іграшковій булаві вручили,
Та кожного при цім остерегли:

- Гуляйте, суверенні, на свободі,
Але не далі власних огорodів,
Бо те, що далі,
ви вже продали.

То перше, аніж винного шукати,
Позиркуючи на сусідську хату, -
Ти краще до люстерка підійди
Та глянь у нього, обітерши порох.
Впізнав себе?
Ото і є твій ворог!
А ти в чужих дошукуєш біди.

...Устав козак з могили опівночі.
Округ поглянув - потемніло в очу:
Чи то мара, чи хтозна й що воно:
Серед могил, у степовім безмежжі,
Стримить огром, як Вавилонська вежа,
Із назвиськом цапиним:
"Казино".

А там гуляють у якусь рулетку
Круті хлюсти заморської прикмети
Та доляри метуть навзаводи.
- А де ж... козацтво в бісової мами?!
І знизу відгукнулось, мов із ями:
- Ми тут... гречку сієм, як завжди.

- А де ж... хорунжі? - запитав поникло.
- Та до нових господарів прилипли:
Підносять їм горілку та меди
І все розказують про дні минулі,
Як їхні предки бились у Стамбулі...
А ми тут... гречку сієм, як завжди.

Розказують та по-холуйськи писком
Новим вкраїнцям заглядають в миску:
Чи хто не кине кістку за труди?
Затим гризуться за огризок п'яно,
Як їх діди - за булаву Богдана.
А ми тут... гречку сієм, як завжди.

- А де ж свідомі? - кинув безпорадно.
- Та де ж їм бути -
засідають в Раді.
І всі, як є, без винятку - вожді!
І всі - за Україну.
А тим разом
Її допродують чужим пролазам,
А ми тут... гречку сієм, як завжди.

Стемнів козак у гніві,
наче хмара.
На всесвіт гримнув:
- От уже отара!
Ніяк не дочекає барана,
Щоб знов трюхикать підтюпцем на бойню,
Та мимрить: "А було ж козацтво гойне...
Бодай би вас поглинула мана!

Нам за свободу розтинали груди!
А вам же волю подали на блюді -
Так, замість зводити державний чин,
Ви знову, по-холопському горбаті,
Віншуєте новітніх окупантів,
Самі ж - у гречкосіях
І - ні з чим.

І моститесь одсиділись у вербах,
Покіль з ордою наодинці
серби
Стоять на смерть
за православний рід.
Гей, не відсиділись:
після Балкана
І вас обіруч візьмуть в ятагани,
Скрутивши в'язи у баранів ріг!

Злізайте з печі!
Вдарте у кресало,
Аби вогонь пропік на душах сало
І нагадав, що править не живіт,
А дух Шевченка - віщого месії,

Що ми вкраїнці, а не гречкосії,
Що ми – живі!

Та вже коли і пам'ять одібрало,
І дух, і вуха вам позакладало, –
Тоді у ніч відплати з небуття
Ми встанем грізно,
мертві, та не вбиті,
Аби хоч плюнути у твар невмиту
Вам,
що мерцями стали за життя!